Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (desátého senátu)

26. října 2016 *

„Řízení o předběžné otázce — Sociální zabezpečení — Nařízení (EHS) č. 1408/71 — Článek 4 — Věcná působnost — Srážky ze zákonných starobních důchodů a z jakékoliv další doplňkové výhody — Článek 13 — Určení použitelných právních předpisů — Bydliště v jiném členském státě“

Ve věci C-269/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Hof van Cassatie (kasační soudní dvůr, Belgie) ze dne 18. května 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 8. června 2015, v řízení

Rijksdienst voor Pensioenen

proti

Willemu Hoogstadovi,

za přítomnosti:

Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering,

SOUDNÍ DVŮR (desátý senát),

ve složení A. Borg Barthet, vykonávající funkci předsedy senátu, E. Levits a F. Biltgen (zpravodaj), soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za belgickou vládu M. Jacobs a L. Van den Broeck, jako zmocněnkyněmi, ve spolupráci s N. Bonbledem a A. Percym, advocaten,

— za Evropskou komisi G. Wilsem a D. Martinem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

* Jednací jazyk: nizozemština.

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 13 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 3), ve znění nařízení Rady (ES) č. 1606/98 ze dne 29. června 1998 (Úř. věst. 1998, L 209, s. 1) (dále jen „nařízení č. 1408/71“).

2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi Rijksdienst voor Pensioenen (Národní důchodový úřad, dále jen „NDÚ“) a panem Willemem Hoogstadem ohledně srážek z kapitálu doplňkových důchodů vyplaceného W. Hoogstadovi v únoru 2008.

Právní rámec

Unijní právo

3 V souladu s článkem 1 nařízení č. 1408/71

„[...]

j) se ‚právními předpisy‘ rozumějí pro každý členský stát právní a správní předpisy a jiná ustanovení a všechna ostatní prováděcí opatření, současná i budoucí, týkající se odvětví a systémů sociálního zabezpečení uvedených v čl. 4 odst. 1 a 2, nebo zvláštních nepříspěvkových dávek uvedených v čl. 4 odst. 2a.

Tento výraz nezahrnuje ustanovení stávajících nebo budoucích smluv, ať již se jich týkalo či netýkalo rozhodnutí ústředních orgánů, které je učinilo závaznými nebo rozšířilo jejich rámec. Pokud však tyto smlouvy:

i) slouží k provedení povinného pojištění stanoveného právními nebo správními předpisy uvedenými v předchozím pododstavci

nebo

ii) zakládají systém, který řídí stejná instituce, jako je ta, která řídí systémy zřízené právními a správními předpisy uvedenými v předchozím pododstavci,

může dotyčný členský stát toto omezení kdykoli zrušit prohlášením, ve kterém upřesní systém takové povahy, na který se toto nařízení vztahuje. Prohlášení se oznamuje a zveřejňuje podle článku 97.

[...]“

4 Článek 4 odst. 1 nařízení č. 1408/71 stanoví:

„[Toto] nařízení se vztahuje na veškeré právní předpisy týkající se těchto oblastí sociálního zabezpečení:

a) dávky v nemoci a mateřství;

b) dávky v invaliditě, včetně těch, jež jsou určeny k udržení nebo zlepšení výdělečné schopnosti;

c) dávky ve stáří;

d) dávky pozůstalým;

e) dávky při pracovních úrazech a nemocech z povolání;

f) pohřebné;

g) dávky v nezaměstnanosti;

h) rodinné dávky.“

5 Článek 13 uvedeného nařízení zní takto:

„1. S výhradou článků 14c a 14f podléhají osoby, na které se vztahuje toto nařízení, pouze právním předpisům jediného státu. Tyto právní předpisy se určují v souladu s touto hlavou.

2. S výhradou článků 14 až 17:

[...]

f) osoba, která již nadále nepodléhá právním předpisům členského státu, aniž by se na ni začaly vztahovat právní předpisy jiného členského státu v souladu s pravidly stanovenými ve výše uvedených písmenech nebo v souladu s jednou z výjimek nebo zvláštních pravidel stanovených v článcích 14 až 17, podléhá právním předpisům členského státu, na jehož území má bydliště, v souladu pouze s ustanoveními uvedených právních předpisů.“

6 Článek 33 odst. 1 téhož nařízení stanoví:

„Instituce členského státu příslušná pro vyplácení důchodu, která uplatňuje právní předpisy stanovící srážky příspěvků placených důchodcem pro krytí dávek v nemoci a mateřství, je oprávněna provést tyto srážky, vypočítané v souladu s uvedenými právními předpisy, z vyplácených důchodů v takovém rozsahu, aby náklady na dávky podle článků 27, 28, 28a, 29, 31 a 32 nesla instituce uvedeného členského státu.“

Belgické právo

7 Podle čl. 191 prvního pododstavce bodu 7 wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994 (zákon ze dne 14. července 1994 o povinném zdravotním a nemocenském pojištění, v úplném znění, *Belgisch Staatsblad* ze dne 27. srpna 1994, s. 21524, dále jen „zákon ze dne 14. července 1994 v úplném znění“), ve znění použitelném v době rozhodné z hlediska skutečností v původním řízení:

„[Srážka ve výši 3,55 %] se provede ze zákonných starobních a pozůstalostních důchodů nebo z každé jiné výhody rovnocenné podobnému důchodu, jakož i z každé výhody, která má doplnit takový důchod, i když tento nebyl ještě nabyt a přiznán, buď na základě právních a správních ustanovení či stanov nebo na základě ustanovení, která vyplývají z pracovní smlouvy, podnikových pravidel nebo kolektivní smlouvy podniku či odvětví. Tato srážka se rovněž provede z výhody rovnocenné důchodu nebo doplňující důchod, která je poskytována nezávislému zaměstnanci na základě kolektivního závazku nebo individuálního slibu důchodu převzatého podnikem.“

8 Článek 3a koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 191, eerste lid 1, 7°, van de wet betreffende de de verpflichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 (královský výnos k provedení čl. 191 prvního pododstavce bodu 7 zákona ze dne 14. července 1994

o povinném zdravotním a nemocenském pojištění, v úplném znění) ze dne 15. září 1980 (*Belgisch Staatsblad* ze dne 23. září 1980, s. 10869), ve znění použitelném v době rozhodné z hlediska skutečností v původním řízení, zní:

„Vyčíslení v měsíčních částkách uvedené v čl. 2 odst. 1 se provede nejdříve při uplynutí kalendářního roku, během kterého byly důchody a doplňkové výhody vyplaceny. Nicméně vyčíslení výhod poskytnutých jednorázově osobám, které ještě nejsou důchodci, v měsíčních částkách platí rovněž pro další roky, které zbývají do dosažení běžného důchodového věku příjemců těchto výhod. Případný zůstatek může být vrácen až po zjištění [NDÚ], že souhrnná hrubá částka důchodů a doplňkových výhod je nižší než nejnižší částka.

9 Podle čl. 68 odst. 1 wet houdende sociale bepalingen (zákon o sociálních ustanoveních), ze dne 30. března 1994 (*Belgisch Staatsblad* ze dne 31. března 1994, s. 8866, dále jen „zákon ze dne 30. března 1994“), ve znění použitelném v době rozhodné z hlediska skutečností v původním řízení, je třeba rozumět:

„[...]

c) ‚doplňkovou výhodou‘ každou výhodu, která má doplňovat důchod uvedený v písmenu a) nebo b) – i když tento důchod nebyl nabyt a přiznán buď na základě správních a správních ustanovení či stanov nebo na základě ustanovení, která vyplývají z pracovní smlouvy, podnikových pravidel nebo kolektivní smlouvy podniku či odvětví, bez ohledu na to, zda je tato výhoda poskytována pravidelně či v kapitálové formě.

Za doplňkové výhody ve smyslu písm. c) jsou rovněž považovány:

penze definované v písmeni a), 1, vyplácené v kapitálové formě;

všechny výhody vyplacené osobě, bez ohledu na její postavení, při provedení individuálního slibu důchodu [...]“

10 Článek 68 odst. 5 druhý a pátý pododstavec zákona ze dne 30. března 1994 zní:

„Belgická instituce příslušná pro vyplácení doplňkové výhody, která se po 31. prosinci 1996 vyplácí ve formě kapitálu, jehož hrubá výše přesahuje 2 478,94 eura, provede při výplatě tohoto kapitálu z úřední povinnosti srážku ve výši 2 % hrubé výše kapitálu.

[...]

Pokud se při první výplatě konečné částky zákonného důchodu, ke které dojde po platbě kapitálu, jeví procento srážky k provedení podle odst. 2 nižší než procento srážky, která byla provedena na kapitálu, [NDÚ] vrátí příjemci částku rovnající se rozdílu mezi výší srážky z kapitálu a částkou získanou vynásobením téhož kapitálu procentem srážky prováděné na základě odst. 2. Pokud k úhradě dojde po šesti měsících po dni první platby konečné částky zákonného důchodu, [NDÚ] dluží ze zákona příjemci úroky z prodlení z vrácených částek. Tyto úroky, jejichž sazba se rovná 4,75 procentních bodů ročně, začnou běžet od prvního dne měsíce, který následuje po uplynutí šestiměsíční lhůty. Král může upravit sazbu těchto úroků z prodlení.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

11 W. Hoogstad, který je nizozemským státním příslušníkem, byl v době od 1. listopadu 1996 do 31. prosince 2004 zaměstnán u belgického zaměstnavatele, který mu přispíval na dva doplňkové důchody. Poté co ukončil profesní dráhu, usadil se W. Hoogstad v polovině roku 2007 v Irsku se svou manželkou, která je státní příslušnicí tohoto členského státu.

12 Když W. Hoogstad v únoru roku 2008 dosáhl věku 60 let, byl mu vyplacen kapitál z obou doplňkových důchodů.

13 V Belgii byl dotčený kapitál předmětem dvou srážek. První srážka ve výši 3,55 % byla provedena na základě čl. 191 prvního pododstavce bodu 7 zákona ze dne 14. července 1994 v úplném znění ve prospěch Národního ústavu pojištění pro případ nemoci a invalidity, jehož úkolem je rozdělovat výnos mezi orgány odpovědné za režim zdravotního pojištění. Druhá srážka ve výši 2 % byla přiznána NDÚ na základě článku 68 zákona ze dne 30. března 1994, aby se posílila solidarita mezi různými kategoriemi důchodců (solidární příspěvek) a výhledově zavedly selektivní úpravy ve prospěch nejnižších důchodů.

14 Žalobou ze dne 31. prosince 2009 požadoval W. Hoogstad vrácení částek, o které takto přišel, a to z důvodu, že v okamžiku vyplacení uvedeného kapitálu nepodléhal belgickým právním předpisům v oblasti sociálního zabezpečení.

15 Rozsudkem arbeidsrechtbank Brussel (pracovní soud v Bruselu, Belgie) ze dne 28. října 2011, bylo Národnímu ústavu pojištění pro případ nemoci a invalidity a NDÚ uloženo vrátit sražené částky. NDÚ poté, co bylo zamítnuto jeho odvolání u arbeidshof Brussel (pracovní soudní dvůr v Bruselu, Belgie), podal kasační opravný prostředek.

16 NDÚ uvádí, že kapitálové platby z doplňkových důchodů W. Hoogstadovi byly provedeny na základě režimů, které nejsou považovány za „právní předpisy“ ve smyslu čl. 1 písm. j) prvního pododstavce nařízení č. 1408/71, a že tento kapitál tedy nespadá do věcné působnosti tohoto nařízení. Srážky provedené z doplňkových důchodů tudíž nejsou neslučitelné s čl. 13 odst. 1 tohoto nařízení.

17 Za těchto okolností se Hof van Cassatie (Kasační soudní dvůr, Belgie) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1408/71 vykládán v tom smyslu, že brání srážce takového příspěvku, jako je srážka provedená podle čl. 191 odst. 1 bodu 7 zákona ze dne 14. července 1994 v úplném znění a solidární příspěvek dlužný podle článku 68 zákona ze dne 30. března 1994 o sociálních ustanoveních, z dávek poskytovaných z belgických režimů doplňkových důchodů, které nejsou právními předpisy ve smyslu čl. 1 písm. j) prvního pododstavce tohoto nařízení, jestliže jsou penzijní dávky dlužné oprávněné osobě, která nemá bydliště v Belgii a podle čl. 13 odst. 2 písm. f) téhož nařízení podléhá právním předpisům o sociálním zabezpečení v členském státě, ve kterém bydlí?“

K předběžné otázce

K přípustnosti

18 Úvodem belgická vláda uvádí, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nepřípustná, protože předkládající soud vychází z nesprávného předpokladu, podle kterého srážky z dávek poskytovaných z belgických režimů doplňkových důchodů jsou definitivní a neumožňují vrácení. Přitom jelikož byly původně sražené částky plně vráceny, není již požadovaný výklad skutečně užitečný pro vyřešení sporu dotčeného ve věci v původním řízení.

19 Podle ustálené judikatury přísluší pouze vnitrostátnímu soudu, kterému byl spor předložen a který musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby s ohledem na konkrétní okolnosti věci posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání svého rozsudku, tak i relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. Proto, jestliže se položené otázky týkají výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (viz zejména rozsudky ze dne 15. června 2000, Sehrer, C-302/98, EU:C:2000:322, bod 20, jakož i ze dne 25. října 2012, Folien Fischer a Fofitec, C-133/11, EU:C:2012:664, bod 25).

20 Odmítnout rozhodnutí o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem je možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také když Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (viz zejména rozsudky ze dne 22. června 2010, Melki a Abdeli, C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363, bod 27, jakož i ze dne 28. února 2012, Inter-Environnement Wallonie a Terre wallonne, C-41/11, EU:C:2012:103, bod 35).

21 Tak tomu ale v projednávané věci není, jelikož předkládající soud jasně uvedl důvody, proč položil předběžnou otázku, a odpověď na tuto otázku potřebuje pro účely vyřešení sporu, který mu byl předložen.

22 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce musí být z toho důvodu považována za přípustnou.

K věci samé

23 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1408/71 musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená v původním řízení, která stanoví srážku sociálního příspěvku z dávek pocházejících z režimů doplňkových důchodů, i když příjemce těchto doplňkových důchodů nemá bydliště v tomto členském státě a podléhá na základě čl. 13 odst. 2 písm. f) tohoto nařízení právním předpisům sociálního zabezpečení členského státu, ve kterém bydlí.

24 Aby byla předkládajícímu soudu poskytnuta užitečná odpověď na tuto otázku, je třeba úvodem připomenout, že podle čl. 1 písm. j) prvního pododstavce nařízení č. 1408/71 se „právními předpisy“ rozumějí pro každý členský stát právní a správní předpisy a jiná ustanovení a všechna ostatní prováděcí opatření, současná i budoucí, týkající se odvětví a systémů sociálního zabezpečení uvedených v čl. 4 odst. 1 a 2 tohoto nařízení.

25 Výraz „právní předpisy“ nicméně v souladu s druhým pododstavcem čl. 1 písm. j) nezahrnuje ustanovení stávajících nebo budoucích smluv, ať již se jich týkalo či netýkalo rozhodnutí orgánů veřejné moci, které je učinilo závaznými nebo rozšířilo jejich oblast působnosti.

26 I když ze samotného znění předběžné otázky vyplývá, že dávky poskytované z režimů doplňkových důchodů, ze kterých má prospěch W. Hoogstad ve věci v původním řízení, „nejsou právními předpisy ve smyslu čl. 1 písm. j) prvního pododstavce nařízení 1408/71“, nic to nemění na tom, že příspěvek vybíraný z těchto režimů doplňkových důchodů může spadat do působnosti tohoto nařízení.

27 Soudní dvůr již totiž rozhodl, že pojem „právní předpisy“ se vyznačuje širokým obsahem, který zahrnuje všechny druhy právních a správních předpisů přijatých členskými státy, a je třeba jej chápat tak, že se týká všech vnitrostátních předpisů použitelných v dané oblasti (rozsudek ze dne 26. února 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, bod 32).

28 V této souvislosti Soudní dvůr upřesnil, že určující skutečností pro účely uplatnění nařízení č. 1408/71 je přímá a dostatečně relevantní souvislost mezi dotčeným ustanovením a zákony, které upravují odvětví sociálního zabezpečení vyjmenovaná v článku 4 nařízení č. 1408/71 (rozsudky ze dne 18. května 1995, Rheinhold & Mahla, C-327/92, EU:C:1995:144, bod 23; ze dne 15. února 2000, Komise v. Francie, C-34/98, EU:C:2000:84, bod 35; ze dne 15. února 2000, Komise v. Francie, C-169/98, EU:C:2000:85, bod 33, a ze dne 26. února 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, bod 23).

29 Okolnost, že je určitý odvod kvalifikován vnitrostátními právními předpisy jako daň, nevylučuje, že s ohledem na nařízení č. 1408/71 tentýž odvod může být považován za odvod spadající do působnosti tohoto nařízení (rozsudek ze dne 26. února 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, bod 24 a citovaná judikatura).

30 Dále Soudní dvůr rozhodl, že odvody, které nezatěžují příjmy z výdělečné činnosti a náhradní příjmy pracovníků, avšak základem pro jejich výpočet jsou příjmy z majetku, mohou spadat do působnosti tohoto nařízení, je-li zjištěno, že výnos z těchto odvodů je určen přímo a specificky k financování určitých odvětví sociálního zabezpečení v dotčeném členském státě (rozsudek ze dne 26. února 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, bod 28).

31 Ke stejnému závěru je třeba dospět v případě takových odvodů, jaké jsou dotčené ve věci v původním řízení, které zatěžují režimy doplňkových důchodů, jelikož výnos z těchto příspěvků je určen přímo a specificky k financování určitých odvětví sociálního zabezpečení v dotčeném členském státě.

32 Tento výklad je mimoto podporován cílem sledovaným nařízením č. 1408/71, jakož i zásadami, na nichž je toto nařízení založeno.

33 Za účelem zajištění volného pohybu pracovníků v Evropské unii při uplatňování zásady rovného zacházení s pracovníky s ohledem na různé vnitrostátní právní předpisy totiž nařízení č. 1408/71 zavedlo v hlavě II koordinační systém, který upravuje zejména určování právních předpisů použitelných na zaměstnance a osoby samostatně výdělečně činné, jež za různých okolností využívají práva na volný pohyb (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. dubna 2008, Derouin, C-103/06, EU:C:2008:185, bod 20; ze dne 3. března 2011, Tomaszewska, C-440/09, EU:C:2011:114, body 25 a 28, jakož i ze dne 26. února 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, bod 34).

34 Úplnost tohoto systému kolizních norem má za následek, že je zákonodárci každého členského státu odňata pravomoc určovat libovolně rozsah působnosti a podmínky použití vnitrostátních právních předpisů, pokud jde o osoby, na něž se vztahují, a pokud jde o území, na němž vnitrostátní právní předpisy zakládají účinky (rozsudky ze dne 10. července 1986, Luijten, 60/85, EU:C:1986:307, bod 14; ze dne 5. listopadu 2014, Somova, C-103/13, EU:C:2014:2334, bod 54, a ze dne 26. února 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, bod 35).

35 V tomto ohledu čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1408/71 stanoví, že osoby, na které se vztahuje toto nařízení, podléhají pouze právním předpisům jediného členského státu, což tedy vylučuje, s výhradou případů stanovených v článcích 14c a 14f, jakoukoli možnost souběhu několika vnitrostátních právních předpisů pro totéž období (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. května 1977, Perenboom, 102/76, EU:C:1977:71, bod 11, a ze dne 26. února 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, bod 36).

36 Cílem zásady použití právních předpisů jediného členského státu v oblasti sociálního zabezpečení je vyhnout se potížím, které mohou vyplynout ze současného použití několika vnitrostátních právních předpisů, a odstranit nerovné zacházení, které by pro osoby pohybující se v rámci Unie vyplývalo z částečného či úplného souběhu použitelných právních předpisů (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. února 2000, Komise v. Francie, C-34/98, EU:C:2000:84, bod 46, ze dne 15. února 2000, Komise v. Francie, C-169/98, EU:C:2000:85, bod 43, a ze dne 26. února 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, bod 37).

37 Zásadou použití právních předpisů jediného členského státu se nicméně řídí jen situace, na které odkazují čl. 13 odst. 2, jakož i články 14 až 17 nařízení č. 1408/71, v rozsahu, v němž určují kolizní normy, které je třeba použít v různých případech.

38 Od doby, kdy nařízení Rady (EHS) č. 2195/91 ze dne 25. června 1991 (Úř. věst. L 206, s. 2), kterým se mění nařízení č. 1408/7, zavedlo do čl. 13 odst. 2 nařízení č. 1408/71 písm. f), se zásada použití právních předpisů jediného členského státu uplatňuje rovněž na zaměstnance, kteří definitivně ukončili profesní činnost.

39 V projednávané věci je třeba uvést, že v souladu s ustanoveními čl. 13 odst. 2 písm. f) nařízení č. 1408/71 podléhá W. Hoogstad jako důchodce s bydlištěm v Irsku právním předpisům v oblasti sociálního zabezpečení tohoto členského státu, a jiný členský stát tedy vůči němu nemůže uplatnit, pokud jde zejména o dávky doplňkových důchodů, právní předpisy zavádějící příspěvky, které mají přímou a dostatečně relevantní souvislost se zákony, které upravují odvětví sociálního zabezpečení vyjmenovaná v článku 4 nařízení č. 1408/71.

40 Toto zjištění nemůže být vyvráceno ustanoveními článku 33 nařízení č. 1408/71, podle nichž je členský stát oprávněn vybírat od důchodce příspěvky na zdravotní pojištění, pokud nese náklady na odpovídající dávky.

41 Článek 33 nařízení č. 1408/71 totiž musí být vykládán s odkazem na články 27, 28 a 28a oddílu 5 kapitoly I nařízení, která se použije na práva důchodců a jejich rodinných příslušníků, které se týkají situací, ve kterých důchodce pobírá důchod nebo penzi na základě právních předpisů dvou nebo více členských států, nebo situací, ve kterých důchodce pobírá důchod na základě právních předpisů jediného členského státu, ale nemá právo na dávky v zemi svého bydliště (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. června 2000, Sehrer, C-302/98, EU:C:2000:322, bod 26).

42 Z existence hmotněprávních pravidel týkajících se práv důchodců, která nejsou v každém případě použitelná na doplňkové důchody, které se zakládají na ustanoveních smluv (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. ledna 1992, Komise v. Francie, C-57/90, EU:C:1992:10, bod 20) tedy nelze vyvodit, že srážky sociálních příspěvků z takových doplňkových důchodů jsou slučitelné se zásadou použití právních předpisů jediného členského státu uvedenou v čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1408/71.

43 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět, že čl. 13 odst. 1 nařízení č. 1408/71 brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená v původním řízení, která stanoví srážku příspěvků, které mají přímou a dostatečně relevantní souvislost se zákony, které upravují odvětví sociálního zabezpečení vyjmenovaná v článku 4 tohoto nařízení, z dávek pocházejících z režimů doplňkových důchodů, i když příjemce těchto doplňkových důchodů nemá bydliště v tomto členském státě a podléhá na základě čl. 13 odst. 2 písm. f) téhož nařízení právním předpisům v oblasti sociálního zabezpečení členského státu, ve kterém bydlí.

K nákladům řízení

44 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (desátý senát) rozhodl takto:

Článek 13 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném

nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996, ve znění nařízení Rady (ES) č. 1606/98 ze dne 29. června 1998, brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená v původním řízení, která stanoví srážku příspěvků, které mají přímou a dostatečně relevantní souvislost se zákony, které upravují odvětví sociálního zabezpečení vyjmenovaná v článku 4 nařízení č. 1408/71, ve znění změn, z dávek pocházejících z režimů doplňkových důchodů, i když příjemce těchto doplňkových důchodů nemá bydliště v tomto členském státě a podléhá na základě čl. 13 odst. 2 písm. f) téhož nařízení, ve znění změn, právním předpisům v oblasti sociálního zabezpečení členského státu, ve kterém bydlí.

Podpisy.